

Pingstdagen

Psalmer: 161, L706, 51, 362, 465:4-7, L720

Texter: 1 Mos 11:1-9, Apg 2:1-13, Joh 14:23-31

Nåd vare med er från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Apg 2:1-13

1 När pingstdagen hade kommit var de alla samlade. 2 Då kom plötsligt från himlen ett dån, som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. 3 Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. 4 Och de uppfylldes alla av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala. 5 Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från alla folk under himlen. 6 Och när dånets hördes samlades folkskaran, och alla blev mycket uppskakade, eftersom var och en hörde sitt eget språk talas. 7 Håpna och förundrade sade de: "Är de inte galileer, alla dessa som talar? 8 Hur kan då var och en av oss höra sitt eget modersmål? 9 Vi som är parter, meder eller elamiter, vi som bor i Mesopotamien, Judeen eller Kappadocien, i Pontus eller Asien, 10 i Frygien eller Pamfylien, i Egypten eller Libyen åt Cyrene till eller är inflyttade främlingar från Rom, 11 vi som är judar eller proselyter, kretenser eller araber – vi hör dem tala på vårt eget språk om Guds väldiga gärningar." 12 De var alla mycket håpna och förvirrade och frågade varandra: "Vad kan detta betyda?" 13 Men andra sade hånfullt: "De har druckit sig fulla av sött vin."

Låt oss be!

Kom helge Ande, upplys oss med dina gåvor, helga och bevara oss i den rätta tron. Gör oss frimodiga att vara Kristi vittnen och ge oss uthållighet i tjänsten. Amen.

Gud vill att evangeliet om Kristi seger ska förkunnas för alla folk på ett begripligt sätt. Därför gav han lärjungarna den förmågan den första pingsten efter Kristi uppståndelse. Genom ett under fick de förmåga att tala olika språk.

Förmågan att tala och förstå språk är en gåva från Gud. Han gav de första människorna förmåga att höra och förstå Guds ord och svara honom. Våra första föräldrar samtalande med Gud och de kunde samtala med varandra om Guds väldiga gärningar och hans vilja. Vid syndafallet förlorade människan sin rättfärdighet men språkförmågan blev kvar och Gud fortsatte att tala till dem. Han förebrådde dem deras synd och gav dem löftet om Frälsaren med ord de förstod. Det var genom tron på Frälsaren som skulle komma som gamla testamentets folk blev frälsta och det är genom tron på Frälsaren som har

kommit som vi blir frälsta. Tron kommer av predikan, och därför måste löftet om Frälsaren förkunnas för alla folk på ett för dem begripligt språk.

I den första världen talade alla människor samma språk. Efter syndafloden när människorna återigen började bli många drog de österut och bosatte sig i Sinears land (det ligger i nuvarande Irak). Då talade människorna fortfarande ett och samma språk och använde samma ord. De beslöt att bygga en stad och ett torn som hade spetsen uppe i himmelen. De sa: *Låt oss göra oss ett namn, så att vi inte sprids ut över hela jorden.* Det visar att människorna var högmodiga och sökte sin egen ära. De beslutade att trotsa den befallning som Gud hade gett i historiens början; att de skulle uppfylla jorden och ta ansvar för den. Gud kullkastade deras planer genom att förbistra deras språk så att den ene inte förstod vad den andre sa. Det tvingade dem att följa Guds vilja att sprida ut sig och uppfylla jorden. De språksvårigheter som finns mellan olika folk idag har detta ursprung.

På den första Pingsten gjorde Gud ytterligare ett språkunder. Gud gav åt sina apostlar, och de troende som var samlade, förmågan att tala olika språk. Människor från olika länder som kommit till Jerusalem för att fira Pingst kunde höra dem tala på sitt eget språk om Guds väldiga gärningar. Det var ett under som var raka motsatsen till språkförbistringen vid Babels torn.

Pingsten var en stor högtid för judarna. Gudfruktiga judar från hela den dåtida världen försökte komma till Jerusalem för denna årliga högtid som inföll 50 dagar efter påsk. På grund av krig och förföljelser hade judarna blivit utspridda i olika länder. Det fanns också många judar som bodde i andra länder för att bedriva handel. Judar och proselyter från tre världsdelar, Europa, Afrika och Asien, var samlade i Jerusalem vid den första Pingsten.

På Pingstdagen var apostlarna och andra troende församlade. Då kom det ett dån från himmelen som när en våldsamt storm drar fram. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem och de uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk. När dånnet hördes samlades också folkmassan. Folk var häpnade och förundrade. Det som gjorde dem häpnade var att apostlarna talade, inte bara arameiska som de flesta av dem förstod, eller grekiska som var gångbar på många håll i det romerska riket, utan de lokala språk och dialekter som fanns i de olika länderna i Afrika, Asien och Europa. Folk sa: *vi hör dem tala på vårt eget språk om Guds väldiga gärningar.* Det var ett under från Gud. Pingstdagens under gick hand i hand med missionsbefallningen: "*Gå ut och gör alla folk till lärjungar*"... Guds frälsande evangelium är till för alla folk - alla människor på jorden. Gud visade detta genom att undanröja språkförbistringen och låta människor från olika världsdelar höra budskapet om Frälsaren.

Jesus Kristus är försoningen för våra synder och inte bara för våra utan för hela världens. Löftet till Abraham var att Frälsaren som var utlovad från begynnelsen skulle födas i hans släkt och bli en välsignelse för alla folk på jorden. Jesus är uppfyllelsen av de fortida löften. Jesus har med sitt blod köpt människor åt Gud av alla stammar och språk och folk och folkslag. Och han har sänt ut sitt evangelium för att människor från alla folk genom det glada budskapet som förkunnas ska komma till tro på honom och bli frälsta. Evangeliet är till för att förkunnas för alla folk.

Ordet, som har makt att frälsa våra själar, måste förkunnas på ett begripligt sätt för att bli till nytta och uppbyggelse. Gud gav förmågan att tala olika språk för att människor från olika länder skulle få höra om Guds väldiga gärningar. Apostlarna fick omedelbart nytta av Andens gåva eftersom folk från så många länder var samlade till Jerusalem för denna högtid. Andens gåva till apostlarna och de första kristna var av praktisk natur. Genom detta under kunde apostlarna nå ut med budskapet till jordens yttersta hörn. Genom Pingstens under bekräftade Gud också att apostlarnas budskap hade gudomligt ursprung. Men Apostlagärningarna vittnar om att gåvan att genom ett under kunna tala olika språk rätt snart blev sällsynt. Vi ska inte vänta att genom ett under plötsligt få gåvan att behärska ett annat språk.

Alla kristna har fått rätten och uppdraget att förkunna Guds väldiga gärningar. Men vi har inte samma behov av att kunna behärska olika språk som apostlarna hade. Alla kristna har inte uppgiften att resa lång bort till främmande länder med evangeliet, och de som får den uppgiften har i regel tid att förbereda sig med språkstudier. Vi ska ta vara på möjligheten att förkunna evangeliet där vi bor – för det språket kan vi ju. Att kunna vittna om Jesus på vårt eget språk är också en andlig gåva. Andens gåvor är av praktisk natur för att bli till nytta och det viktigaste av allt är att människor får höra om Kristi seger med ord som de kan begripa. Vi har möjligheten att vittna på detta sätt i vår hemtrakt.

En sak ska vi komma ihåg. Oavsett om vi fått vår språkförmåga genom ett under eller genom inläring, och oavsett vilket språk vi talar, så verkar Anden genom evangeliet. Den helige Ande är också med oss när vi vittnar om Kristus. Evangeliet är en gudomlig kraft oavsett om det förkunnas av en apostel, av oss eller av ett litet barn. Paulus skriver: *Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälser var och en som tror,* (Rom 1:16) Och: *Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord.* (Rom 10:17) Genom evangeliet utför den helige Ande ett under. Han för människor till tro på Jesus. Men en nödvändig förutsättning för det är att de får höra om Jesus på ett språk de förstår.

När vi förkunnar om Guds väldiga gärningar så att människor förstår vad vi säger kommer också Kristi fiender att kunna identifiera oss och vända sig mot oss. Men att vi får lida på grund av vår bekännelse betyder inte att Anden övergett oss. Anden var med apostlarna och ändå blev de motsagda. När de talade om Guds väldiga gärningar så att alla förstod vad de sa fanns det en del som började förtala dem och sa: "*De har druckit sig fulla av sött vin.*" De hånade inte bara apostlarna utan också det gudomliga under de sett och det gudomliga budskap de fått höra. Vi behöver inte bli förvånade om människor gör samma sak idag och hånar oss när vi bekänner Kristus som alla människors Herre och Frälsare. Petrus skriver: *Mina älskade, var inte förvånade över den eld som ni måste gå igenom för att prövas, som om det var något oväntat som händer er. Nej, gläd er ju mer ni delar Kristi lidanden. Då ska ni också få jubla och vara glada när han uppenbarar sig i sin härlighet. Saliga är ni om ni hånas för Kristi namns skull, för härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er.*

Låt oss be!

Herre, Jesus Kristus, sänd oss din Ande och ge oss kraft att bli dina vittnen. Låt oss uppfyllas av kunskap och visdom så att vi kan ge skäl för det hopp vi har. Låt din Ande verka genom evangeliet så att människor förs till tro. Lär oss använda vår förmåga i din tjänst och tala så att det blir till uppbyggelse för dem som hör oss. Amen.